

Lúxemborg, 15. júlí 2021

FRÉTTATILKYNNING 12/2021

Dómur í máli E-11/20 *Eyjólfur Orri Sverrisson gegn íslenska ríkinu*

FERÐATÍMI STARFSMANNNS UTAN HEFÐBUNDINS VINNUTÍMA TELST EINNIG TIL „VINNUTÍMA“ Í SKILNINGI TILSKIPUNAR 2003/88

Með dómi sem kveðinn var upp í dag veitti EFTA-dómstóllinn ráðgefandi álit um spurningar frá Héraðsdómi Reykjavíkur, varðandi túlkun á hugtakinu „vinnutími“ í skilningi 2. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2003/88/EB um ákveðna þætti er varða skipulag vinnutíma („tilskipunin“).

Málið varðaði vinnudeilu Eyjólfss Orra Sverrissonar og Samgöngustofu. Spurningarnar vörðuðu í hnotskurn það álitaefni hvort sá tími sem færi í ferðir vegna verkefna erlendis að beiðni vinnuveitanda fæli í sér vinnutíma í skilningi tilskipunarinnar.

Fyrsta spurningin sem héraðsdómur beindi til EFTA-dómstólsins varðaði hvort sá tími sem varið er í ferðalög starfsmanns til áfangastaðar annars en fastrar eða hefðbundinnar starfsstöðvar þar sem hann sækir vinnu, í því skyni að inna af hendi starf sitt eða skyldur á umræddum öðrum stað að kröfu vinnuveitanda, teljist vinnutími í skilningi 1. töluliðar 2. gr. tilskipunarinnar, einkum þegar sá tími sem fer í ferðalög fellur utan hefðbundins vinnutíma hans. Önnur spurningin sem héraðsdómur lagði fyrir dómstóllinn varðaði það hvort það skipti máli að ferð starfsmannsins til annars áfangastaðar en fastrar eða hefðbundinnar starfsstöðvar krefjist ferða innanlands eða milli landa þar á meðal til landa utan yfirráðasvæðis EES-ríkjanna. Með þriðju spurningu sinni spurði héraðsdómur hvort það skipti máli hvernig vinnuframlagi starfsmanns sé háttað á ferðalaginu

EFTA-dómstóllinn tók fram að þótt vísað sé til innlendra laga og/eða venja í skilgreiningunni í 1. tölulið 2. gr. tilskipunarinnar felur það ekki í sér að EES-ríkin geti einhliða ákveðið gildissvið þess hugtaks. Dómstóllinn tók það enn fremur fram að hugtakið vinnutími fæli í sér þrjú hugtaksskilyrði, það er að starfsmaður þyrfti að vera: (i) að inna af hendi störf eða skyldur samkvæmt ráðningarsambandi; (ii) vinnuveitanda innan handar á þeim tíma; og (iii) að vinna á þeim tíma. Taldi dómstóllinn því að sá tími sem fer í ferðalög starfsmanns, utan hefðbundins vinnutíma til áfangastaðar annars en fastrar eða eða hefðbundinnar starfsstöðvar, í því skyni að inna af hendi starf sitt eða skyldur á umræddum öðrum stað, að kröfu vinnuveitanda, teljist „vinnutími“ í skilningi tilskipunarinnar.

Dómstóllinn komst að þeirri niðurstöðu að ekki skipti máli hvort ferðast sé einvörðungu innan yfirráðasvæðis EES-ríkjanna eða til eða frá þriðju ríkjum lúti ráðningarsambandið landslögum EES-ríkis.

Loks tók dómstóllinn fram að þegar ákvörðun um hvíldartíma er tekin megi líta á hótél eða aðra viðeigandi gistaðstöðu sem heimili starfsmanns meðan á slíkum ferðum stendur enda þótt gistaðstaðan hafi verið valin samkvæmt fyrirmælum vinnuveitanda. Þá væri ekki nauðsynlegt að meta í hve miklum mæli vinna fer fram meðan á ferðunum stendur.

Dóminn í heild sinni er að finna á vefslóð EFTA-dómstólsins: www.eftacourt.int.

Fréttatilkynning þessi er ekki opinbert skjal. Dómurinn sjálfur gildir.